

14 Kislev 5759
December 3, 1998

Honorable Justices of the Supreme Court:

My name is Yisrael Goldstein and I am the father of Dr. Baruch Goldstein of blessed memory. Before you make your decision on the proposed desecration of my son's gravesite, I beg you to allow this grieving father to describe to you the constant anguish my wife and I as well as our dear daughter-in-law and her four young children have been suffering ever since Purim 1994. This anguish is aggravated by cruel people who seek to desecrate Baruch's gravesite and not let him rest in peace.

I should like first to describe briefly just what kind of person he was. As the community doctor, his walkie-talkie was with him 24 hours a day, seven days a week. At night, he slept in sweatpants so that he would waste no time in responding to emergency calls. **Week after week, he would make his weary way home, his clothing soaked in Jewish blood.**

As an IDF officer, he served with distinction in Lebanon during that war. An Army certificate describes the nature of his service as "devoted, efficient, diligent, enterprising, thorough, disciplined, an expert in his profession."

In one of several awards, the Army Chief Medical Officer thanks my late son for miraculously saving the lives of soldiers who had been wounded by Arab terrorists - and I quote: "With your dedication you saved the lives of the wounded and you maintained an entire world."

An Army document recommending his promotion to the rank of Major includes, among other comments, the following: "In every instance in which there are casualties in the Hebron District, Dr. Goldstein is also present to administer First Aid (Aid which has saved human life more than once). **All this on a voluntary basis with dedication worthy of the highest praise...** If there is an officer in the District of Judea and Samaria worthy of promotion in rank, it is without a doubt Dr. (Captain) Baruch Goldstein."

On the day that my son was killed, General Mofaz came to our family in Kiryat Arba and, citing the volatile atmosphere in Hebron proper, insisted that Baruch not be buried in the cemetery there. He then met with the mayor and rabbis of the town, and all, including our family, agreed to this compromise, that is, that the burial be in Kiryat Arba at a permanent site chosen by the rabbis. On that stormy night with all the heavens in tears, this commended IDF officer, Dr. Baruch Koppel Goldstein of blessed memory, a wonderful husband, father and son, who lived a life of true self-sacrifice, was laid to rest.

Our family later purchased a stone, and the grave and its surrounding area was set up **all in strict accordance with detailed, illustrated plans submitted to and approved and signed by the responsible government administrative authorities.**

We accepted that approval in good faith. I must respectfully ask, do we have a moral and honest system of justice in this country or is this *ex post facto* land? Is it fair that, notwithstanding the official approval that was granted for each and every item at the site (including the flagstones on the ground), Ron Cohen and others can simply vote it away?

Will ripping up the flagstones and forcing us to visit our son's grave in the mud serve some higher purpose? For shame!

As to the wording on the gravestone, please understand that every day of my dear son's life was filled with acts of devotion and sacrifice, of Kiddush HaShem. In documents which I now submit, you will see that his Kupat Cholim honored him for outstanding service as national Doctor of the Year. You will also read these words of an injured child whom he treated and carried to an ambulance: הרגשתי ממש כאילו היה אבא שלי "I really felt as if he were my father."

And yet, despite his having devoted his life over the years to acts of holiness and Kiddush HaShem, an evil decree now calls for the obliteration of such words from his gravestone - a standard size gravestone, I must stress, and not an "andarta" ("monument"). Even the nefarious law upon which this infamous decree purports to be based exempts the gravestone.

In closing, I must stress that the gravesite, on the edge of town, is a quiet spot. In keeping with our family's wishes as expressed in a large sign at the entrance, it is a tranquil locale, a place for prayer and contemplation. Only when heartless outsiders go there to demonstrate are their problems. Those are the people who in no uncertain terms should be given to understand that **desecration of a burial site will not be tolerated**. Two years after criminal charges were brought against someone who came from Tel Aviv inviting the media to witness his barbaric act in desecrating the grave, a court-recommended plea bargain resulted in his being given a slap on the wrist - 60 hours of community service! Where is justice?

Honorable Justices, I plead with you now to send a message loud and clear. That is, gravesites - whether those of presidents or paupers, of those beloved or hated - are inviolate and are not to be tampered with in any way.

Please do not allow the authorities to continue to rub salt into our family's wounds. If you permit them to tear up the gravesite, **know that you will be tearing up our hearts and**, I must say, establishing a terrible precedent.

Better, in the name of justice seasoned with mercy, to let the dead rest in peace. Better to attempt to bind up wounds as we strive for unity in the face of never-ending onslaughts by those who seek to destroy us.

In the words of the Psalmist: "Hinay ma tov uma nayim, shevet achim gam yachad."

Respectfully,
ישראל גולדשטיין
Yisrael Goldstein

14 Kislev 5759
December 3, 1998

Honorable Justices of the Supreme Court:

My name is Miriam Goldstein and I am the mother of Dr. Baruch Goldstein of blessed memory.

My son was the best. He was the best son, the best husband and father and the most devoted doctor that the Kiryat Arba community and surrounding yishuvim ever had. He was loved and greatly admired by all who knew him.

Baruch had an unusual love for his G-d, his people and his country. He felt a special responsibility for every Jew, and saw a desecration of G-d's name in every act of terrorism. He was soft spoken, gentle and very humble. People sat in his office, seeking spiritual solace as well as medical treatment. He would sign his prescriptions "Baruch Goldstein, *Shaliach*" (messenger). Our son saved many lives.

His entire life was one of self-sacrifice.

We suffer every day with the pain of having lost him. The grave is all we have left. It belongs to us, it express our feelings. My family and I ask that it not be disturbed and that you insure that it be left intact so that we may have a measure of comfort and go on with our lives as best we can.

Respectfully,

מרים בילא גולדשטיין

Miriam Beila Goldstein

IDF rips down shrine to Baruch Goldstein

Kach protesters threaten Rabin's grave

By Amos Harel

Ha'aretz Military Correspondent

The Israel Defense Forces yesterday tore down a shrine to the memory of Baruch Goldstein, who shot dead 29 Muslim worshippers in Hebron in 1994.

The dismantling of the memorial in Kiryat Arba near Hebron, which was approved by a Knesset law and the High Court of Justice, passed without a hitch despite opposition, some of it violent, from several dozen settlers and extreme right wing activists.

Goldstein, an immigrant from New York, worked as a physician in Kiryat Arba. In February 1994, he entered the Tomb of the Patriarchs in Hebron and opened fire on kneeling Muslim worshippers. Goldstein was then bludgeoned to death by the angry crowd. His grave in Kiryat Arba quickly turned into a site of pilgrimage for rightwing extremists, who built a shrine with stands for prayer books and flower pots.

Yesterday morning, IDF and police forces arrived in force at Meir Kahane Park in Kiryat Arba, at the edge of

which is Goldstein's memorial. The military rabbi of the Central Command marked a circle around the grave, which the workers were instructed not to cross, so as not to desecrate the grave itself. The bulldozers then began their work, removing lamps, breaking up decorative tiles and turning over a small, enclosed stand for prayer books and memorial candles.

As the dismantling progressed, the number of demonstrators grew. At the height of the protest, there were some 100 people, half of them children. Throughout the entire demonstration, the number of soldiers and policemen at the site was greater than the number of protesters. Among the agitators were several leading Kach activists - Noam Federman, Baruch Marzel and Tiran Polak. The demonstrators clashed with police, and three of them were arrested after trying to block a truck arriving at the site.

Several Kach activists threatened to retaliate by attacking the grave of late prime minister Yitzhak Rabin. "Rabin is next," they shouted. "You had better

watch his grave very, very carefully."

In response, the police yesterday posted a guard next to Rabin's grave on Mount Herzl in Jerusalem. Minister Ran Cohen, who initiated the legislation under which Goldstein's shrine was dismantled, has been put under the protection of Shin Bet security guards.

During yesterday's operation, the local commander allowed two people to approach the grave site: Yisrael Goldstein, father of Baruch Goldstein, and an elderly woman who claimed that Dr. Goldstein has saved her son's life. Goldstein senior lay down on the grave and cried out: "He was a righteous man." After 15 minutes of protest, he left the site.

Four hours later, the work at the memorial was completed. All that was left of the ornate shrine was the actual gravestone, with the inscription describing the murderer as a "righteous man" who "died for the sanctity of God."

One of the officers told *Ha'aretz* that "all in all, it went by better than we had expected."

ת.פ. 890/96-ז
תאריך: 18/1/98

בית משפט השלום בירושלים
פני כבוד השופט י. ענבר

בתי המשפט

8

פ ר ו ט ו ק ו ל

01

02

03

04

05

06

07

08

09

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

בעניין: שבין: מדינת ישראל

המאשימה

- נ ג ד -

לביין: פסו אברהם

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה: עו"ד סולומון

ב"כ הנאשם: עו"ד בן נתן ועו"ד ניר ירון

הנאשם: נוכח

עו"ד סולומון: קורא לעדיו.

ע.ת. 3 - מר ישראל גולדשטיין - מוזהר כחוק

חקירה ראשית

ש. הגשת תלונה במשטרה ב- 8.11.95

ת. נכון. אנסה לענות בעברית לפי יכולתי

ש. תסביר למה הוגשה התלונה

ת. קיבלתי בצהריים טלפון מכלתי שמישהו עשה נזק על הקבר שלי, ברוך

גולדשטיין ז"ל. הלכתי, דיברתי איתה והלכתי מיד לאיזור של הקבר וראיתי

שמישהו שם צבע, שבר נורות וזה כמובן כואב מאד. אני הגעתי לשם אחרי המעשה.

ש. בנוסף ראית את המעשה בטלויזיה

ת. כן. באותו לילה בערוץ 1 ראיתי כותרות של איזה איש ששבר נורה, קללה

שמעתי. מיד שמתי קלטת בוידאו, וכאשר הגיע הזמן לקטע הזה התחלתי להקליט את

הדבר הזה, הנורה. יום אחרי זה הלכתי למשטרה והגשתי תלונה.

ש. מציג לפניך קלטת

ת. זו הקלטת שאני הקלטתי.

בתי המשפט
14

עו"ד בן נתן: מביאים אדם כשביל להעיד באמצעותו על פגיעה ברגשות הציבור.
אבל אם מביאים אדם אחד מאד חשוב לדעת באיזה "צבע" צבועות דעותיו של אדם
זה כדי לראות באיזה מידה את הליכי הרוח של הציבור.

החלטה

איני מתיר את השאלה.

ניתנה/ה והודעה/ה בפומבי היום, 18/01/98, במעמד הנוכחים.

יצחק ענבר, שופט

חקירה חוזרת - אין.

עו"ד סלומון: מבקש לפסוק לעד הוצאות.

החלטה

אני פוסק לעד הוצאות בסך 100 ש"ח.

ניתנה/ה והודעה/ה בפומבי היום, 18/01/98, במעמד הנוכחים.

יצחק ענבר, שופט

ע.ת. מר עמוס זוארץ - מוזהר כחוק

חקירה ראשית

ש. הגשת תלונה במשטרה ביום 8.11.95 בעקבות התמונה שראית בעיתון

ת. נכון

בתי המשפט
15

01
02
03
04
05
06
07
08
09
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

ש. מדוע הגשת את התלונה
ת. ערב לפני ראיתי בחדשות את המעשה המוזעזע של הטיפוס הזה. מעשיו פשוט
זעזעו אותי ושאלתי את עצמי עד לאן אנו באים. הייתי בשוק. אלא שפיר מפיק
מרגליות והוא קורא למלחמת אחים וזה זעזע אותי וגרם לי לעשות מעשה.

חקירה נגדית

ש. את המעשה ראית רק בכלי התקשורת
ת. נכון
ש. מה דעתך על מעשיו על האדם שקבור בקבר זה, ברוך גולדשטיין
ת. לדעתי מעשיו מזעזעים אבל זה עדיין לא מצדיק את חילול הקבר.
ש. במשטרה אמרת שלדעתך ואני מצטט: "לדעתי האיש ביצע מעשים שמוגדרים כחוק
הישראלי כפשעי הנאשים" - מה הקשר בין שפיכת צבע על קברו של אדם שרצח
עשרות מתפללים בשעת תפילתם לבין פשעי הנאצים
ת. אתה מדבר על הצבע כאקט, אני מדבר על חילול הקבר. הנאצים חיללו קברים
של יהודים.

חקירה חוזרת - אין.

עו"ד סולומון: גובה ההודעה שוחרר בהסכמה. עדים נוספים לא הגיעו היום.
מבקש לקבוע מועד נוסף שבו תישמע יתרת פרשת התביעה, שני עדים: גובה ההודעה
בבוקר וארבל אלוני שהוא עד ראיה. אלוני הוזמן להיום, אישור מסירה נמצא
בתיק. לא מבקש צו הבאה נגדו. בנוסף, אנו שוקלים להציע לביהמ"ש והסניגור
לבקר במקום על מנת להתרשם מאופיו הציבורי, מהגישה שיש לציבור במקום וזאת
מאחר והתרשמות בעיין טובה אלפי מונים מעדויותיהם של עדים.

עו"ד בן נתן: להערכתי נזדקק לשלוש שעות כל המשפט כולל ראיות הגנה.
בשלב זה לאחר שיקול, מסכים להגשת הודעתו של מר ארבל כעדות ראשית מטעמו
ומוותר על חקירתו הנגדית ומסכים להגשת הודעתו של הנאשם ומוותר על חקירת
גובה ההודעה. משב תשומת לב שההודעה נגבתה ב5.00 בבוקר. שומר על טענותי

בתי המשפט

תפ 000890/96

בית משפט שלום ירושלים

תאריך: 25/03/1998

בפני כב' השופט יצחק ענבר

שמעתי והקשבתי גם לרדיו, ראיונות של אנשים שביטאו שמחה רבה על הרצחו של ראש הממשלה. מבחינתי זה היה לילה סוער מבחינה רגשית. אפשר לאמר שנשברו בו הרבה כלים חינוכיים שעברתי כמו כל ילד בישראל. קדושת החיים זה ערך עליון. חשבתי שבהליכה לסטודיו כמו בכל יום אחר אני אמצליח לאט להשתחרר מהענין. הלכתי לסטודיו ביום ראשון בבוקר, אני זוכר שקניתי שלושה עיתונים. שמעתי רדיו ודי הייתי מנוטרל. לא יכולתי לעבוד. חשבתי שאני אוכל לקום, לצייר, להביע איזה רגש מבחינת האומנות שלי ודי נוטרלתי לכסא. קראתי עיתונים ביום ראשון, הזדעזתי לראות בעיתונים צילומים שבהם נראים אנשים שאומרים שהם ייחלו ליום הזה והביעו שמחה ואני מזדעזע שאני יושב ובוכה. תמונת המצב היתה שאני בכיתי לסירוגין במשך כל היום, עד שעות הצהריים ראיתי שאין לזה תכלית וסרתי לביתי. בערב של אותו יום אי אפשר לאמר שחשתי הקלה לקראת הערב. להיפך זה התחזק ההרגשה של הכעס. הרגשתי חוסר תקווה. חשבתי שהליכה לרחבת רבין תפרוק מעלי קצת את התחושה. אני זוכר שהצעתי לבני להצטרף לכך. הוא בן שמונה וחצי והוא העדיף לראות את הטלוויזיה. הגעתי למקום, לרחבת עירית תל אביב ונדהמתי מהעוצמה של כמות הנערים והילדים שהדליקו שם נרות וישבו בדומיה מוחלטת. כתבו טקסטים, ציירו ציורים. אמרתי לעצמי שזה מוזר אבל אני כמעט לא רואה מבוגרים, הם די נדחקו הצידה. זה היה מראה שלא אשכח.

יום אחרי זה וגם ביום שאחרי אותו יום, ביומיים לאחר הארוע באופן רציף חזרתי על אותו סדר יום. הלכתי לסטודיו, ניסיתי לתפקד וכל מה שראו עיני זה היה כתבות ואמירות ברדיו שמביעות שמחה לאיד.

אני רוצה לאמר לבית המשפט שהבכתי היה בכי אמיתי למרות נסיונות שלי שכליים להשתלט עליו לא הצלחתי וזה לא הביא לי כל מרגוע. אפשר לאמר שהכעס שלי התגבר לאור הצילומים של אנשים שמשיקים לחיים למרגלות רחבת האתר בקרית ארבע, נשוא המשפט. משיקים לחיים. ביודעי באופן תיאורתי שזה קומץ של אנשים וביטויים כמו הרוב הדומם וקומץ, שאלתי את עצמי ביום השלישי לאחר הרצח האם אני מוכן לעלות ולמחות מחאה בקברו של הרוצח או במקום הזה. הגעתי למסקנה שאני פוחד ופוחד לא רק אני אלא לפי מיטב הבנתי כל חברי, כל האנשים שאותם אני מכיר היו עונים לי על אותה שאלה בתשובה חד משמעית שהם בחיים לא היו עולים למקום הזה, יש להם ילדים ומשפחה והם לא היו מוחים שם בשום פנים ואופן. ביום הרביעי הגעתי לסטודיו, ישבתי מול ציור שניסיתי ליצור, התבוננתי בו וחשתי שאני חייב למחות בדרך אחרת. לכל אורך הדרך אמרתי לעצמי בחשיבה אתה בשום פנים ואופן לא תנקוט באלימות, זו לא הדרך שלי, אתה לא תגרום אף נזק לבן אדם אבל מחאה צריך למחות, אני אישית. אפשר לאמר שהייתי די בסערות רגשות

בתי המשפט

תפ 000890/96

בית משפט שלום ירושלים

תאריך: 25/03/1998

בפני כב' השופט יצחק ענבר

אوتו בוקר לאחר שלושה ימים מתישים. החלטתי שהדרך הכי טובה בשבילי למחות זה בצבע. עליי לציין שבסטודיו יש לי כלי עבודה רבים וצבעים שונים ומכוון ישבתי וחשבתי על צבע צפציפי שיהיה קל להסירו ושיהיה בצבע שמביע את המחאה שלי והוא שחור. שחור זה צבע שלא יוצא ממנו אור. אני זוכר גם במפורש איך שאלתי את עצמי אם אותקף שם מה אעשה. אמרתי לעצמי אני אשב במקום וגם אם יסקלו אותי באבנים אני אשב ולא אפגע באיש. גם לא לשם הגנה עצמית. נסעתי לירושלים באוטובוס, מצויד בצבע...

ש. שתי נקודות שהייתי רוצה שתתיחס אליהם. מתי החלטת שאתה נוסע לקרית ארבע. האם דיווחת למישהו, התייעצת עם מישהו לפני קבלת ההחלטה הזו. למה דווקא קרית ארבע ולמה דווקא קברו של ברוך גולדשטיין.

ת. לגבי השאלה הראשונה, את ההחלטה קיבלתי ביום רביעי בבוקר והתלבטתי אם להודיע לבת זוגתי או למישהו מחבריי, הגעתי למסקנה שאם אני אודיע לחבר או לבת זוגתי זה יהיה כמו לבוא ולאמר להם תעצרו בעדי. הבנתי שאם חבר היה מספר לי שזה מה שהוא הולך לעשות יתכן שהייתי מנסה לשכנע אותו לא לעשות את זה בכדי לא ליטול על עצמו סיכון.

לא הודעתי לאף אחד. נסעתי בסודיות מוחלטת מבחינתי, עליתי על אוטובוס ונסעתי לירושלים.

לגבי השאלה השנייה - אני חייב לציין שכל משפחתי מזה 14 דורות בארץ מעולם לא נשפטו בבתי משפט, כיבדו את החוק, היו ימניים בדיעותיהם. אבי הוא איש אצ"ל שהיה מועמד לגרדום וישב בכלא הבריטי שלוש שנים. אני חונכתי על ערכים של כבוד לזולת, של לנסות לא להיות קיצוני מדי בהתייחסות לבני אדם בכלל. משפחתי כולם אלה אנשים שחיים ומקורבים מצד אחד לדת היהודית ומצד שני גדלו בחברתם של משפחות ערביות רבות. המקום הזה הוא מקום כל רע. הוא שואב אליו את כל האנשים שמאמינים בטבע וברצח שזו הדרך היחידה שלהם לפתור את הבעיות. המקום הזה בהקשר של רצח ראש הממשלה הראה לי יום יום איך אנשים באים לשם עם צוותי צילום, ושמים ומאושרים ואף אחד לא אומר שום דבר. אף אחד לא אומר להם אתם טועים ועושים דבר שלא יעשה. אני אפילו זוכר שאני דימיתי לעצמי, הרי אם היה מוקם מקום כזה לכבודם של רבי מרצחים בכפר יסיף בגליל או באיזה מקום אחר בארץ, לכבודו של יחיאל עייש והיה קם אזרח ישראלי ולא שופך צבע אלא מחרב את האתר, אני חותם על כך בכל אמונתי שמדינת ישראל לא היתה תובעת אותו. הבנתי שזה המקום למחות בו.

אני זוכר שבירושלים ניסיתי להשיג מונית. היה לי ויכוח בתחנת המוניות בתחנה המרכזית, אף אחד לא היה מוכן לקחת אותי לשם. כולם התחמקו, כל אחד אמר את התירוץ שלו אבל

בתי המשפט

תפ 000890/96

בית משפט שלום ירושלים

תאריך: 25/03/1998

בפני כב' השופט יצחק ענבר

כולם היו תמימי דעים שלא נוסעים למקום הזה. אחד מהם הסכים בתנאי שאני חוזר איתו. הנסיעה הזו בפני עצמה היתה לא קלה כי ראיתי שם גם התנהגות יוצאת דופן, ברוטלית כלפי תושבים מקומיים שרכב של חובשי כיפה, ואנחנו ראינו אותם, הוריד מהכביש בברוטליות ובצפצופים אין סוף, הוריד משאית של תושב ערבי וסימן לה באצבע משולשת תוך כדי ליווי של קללות.

אני אף פעם לא הייתי בחברון מיימי, לא ידעתי את הדרך הזו, לא הכרתי אותה. מה שראיתי לנגד עיני כשהגעתי היה שער ברזל גדול, בחציו פתוח, לידו שלושה חיילי משמר הגבול. המונית נכנסה, זיהתי ישר משמאלי לפי צילומי הטלוויזיה והעיתונות את האתר של "הרוצח". ביקשתי מנהג המונית בכדי שלא יהיה עד למקרה ולא יסתבך בגללי לעצור כ- 20 מטר אחרי המקום ולהמתין לי. הוא הזכיר לי שהבטחתי לחזור איתו ולא להשאיר אותו לבד שם. אני זוכר שהלכתי למקום, עברתי את הקיוסק שבו נהגתי לראות גם בעיתונות וגם בטלוויזיה את הקיצוניים שמחים שם. ישר אחרי הקיוסק יש שביל ארוך באורך כ- 25 מ' מרוצף אבן. בצדדים היו בוגוביליות וצמחי נוי עם טפטפות ולכל אורך השביל מקומות ישיבה למרגוע. השביל הזה הוביל לרחבה גדולה מאוד. כשאני הגעתי לשם נכח במקום צוות טלוויזיה שבאותו זמן ראיין אדם שאיני מכיר אותו, כובש כובע שחור, לבוש כאדם דתי. אני זוכר שהופתעתי קצת מהסיטואציה הייתי די נרגש ואמרתי לעצמי שאני לא יכול להכנס לתוך... ממש מראיינים אותו חצי מ' מהמצבה ואני אמתין מספר דקות. עשיתי סיבוב במקום, ראיתי ארונות ששימשו כנראה לנרות נשמה, בנויים באבן מסביב לעיגול. בשלב מסוים שמעתי את אותו אדם מסביר לכתב שבזכות הקדוש ברוך גולדשטיין, בזכותו נרצח גם ראש הממשלה וזו זכות גדולה לבוא ולקרוא תהילים על המקום הזה. בשלב הזה הוצאתי את הבקבוק פרצתי להם למהלך השידור, התזתי צבע על משטח האבן שעמד שם באמצע. הם מאוד נבהלו, הם נסוגו לאחור בקפיצה. אני חייב לציין שהייתי בסערת רגשות שאולי הדבר דומה, שכששירתתי בצבא בסיירת גולני חשתי כמות כזו של התרגשות, פחד, ערבוב של רגשות כזה. אני זוכר שבסערת הרגשות הזו ראיתי שני עמודי תאורה. באופן לא מתוכנן בעטתי בשניהם בכעס רב כי זה היה נראה לי כמו לזרות מלח על הפצעים, הקישוט הזה. אני זוכר שהם לא נשברו הנורות, הם נטו על צירם. גמרתי את מעשי; סיימתי, התיישבתי במקום ופרצתי בבכי. אני זוכר את עצמי גם קורא לפני כן די לבושה, למחוק את הבושה. התיישבתי ובכיתי. הרכנתי ראש בין הברכיים, בכיתי אני חושב מספר שניות, אולי חצי דקה, כמו איזה פורקן. נעמדתי באותו זמן ראיתי מולי המולה תקשורתית. אני זוכר שאמרתי לאיזה אדם שהציג את עצמו ככתב, אני לא זוכר איזה, אמרתי מספר מילים, אפילו אני זוכר מה אמרתי. עזבתי את המקום, עלייתי למונית שחכתה לי ונסעתי מקרית

בתי המשפט

תפ 000890/96

בית משפט שלום ירושלים

תאריך: 14/06/1998

בפני כב' השופט יצחק ענבר

7. לאור כל המקובץ לעיל, אני נמנע מהרשעתו של הנאשם. הנאשם יבצע, בהסכמתו, שירות לתועלת הציבור בהיקף של 60 שעות לפי התכנית המפורטת בתסקיר שירות המבחן: פרויקט אומנותי של ציור לאוכלוסית מצוקה באגף הרווחה, במשך 5 שעות שבועיות בשיתוף עם גב' פטל ולפי כל יתר המפורט בתסקיר.

הקלטת תוחר, בהסכמה, למר ישראל גולדשטיין.

הודע לנאשם על זכותו לערער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ' בסיון תשנ"ח, (14 ביוני 1998), במעמד הצדדים.

יצחק ענבר, שופט

חלי / p00089096p.1